

Yağmurun Söyledikleri

– AYDIN UZKAN · 10 Aralık 2025

İnsana sunulan en güzel manzaralardan biridir yağmur. Huzuru, sakinliği ve müthiş döngüyü temsil eder. Her damlası, Her damla, toprağa düşen bir gökyüzü öpücüğüdür.

Alıngan ve darılgan değildir yağmur. Ne üstüne bana ne şemsiye açana. Fakat bazı günler gökyüzü konuşmayı unutmuş gibi olur; kelimeler boğazında düğümленir, söyleyemediklerini yere döker. Yağmur dediğimiz şey, belki de göğün içini rahatlatma biçimidir. Her damla, bulutların uzun zamandır sakladığı ve söyleyemediği birer itiraftır. bir kelimedir.

Yağmur, umut dolu bir yarının müjdecisi de olabilir felaketin habercisi de. Nasiptir ama felaket zannedilir. "Her insan yağmur damlası gibidir. Kimisi çamura, kimisi gül yaprağına düşer." der Mevlana. İnsan, yağmur yağarken kendi içindeki sağanağı daha iyi duyar. Pencereye vuran tıkırtılar, ruhun karanlık bir odasında yankılanan eski bir piyano melodisi gibidir. Sanki gök, insanın kalbinde uzun süredir askıda kalan duyguları harekete geçirmek için ritmik bir dil kullanır. Her damla, bir nabız; her şırıltı bir çağrıdır. Yağmur, toprağın beklediği bir sarımadır. Yağmurun toprağa işleyişi, bir sırdaşın kulağa fısıldayışı kadar yumuşaktır. Toprak, göğün yükünü sessizce alır, hiç şikâyet etmez. Belki de bu yüzden insan yağmurda yürümeyi sever; kendi yüklerini de birinin sessizce alabileceğine inanmak ister. O anlarda şehir, ıslanmış bir akşam vaktinin sisli aynasında beliren silik bir hatıra gibi görünür. İnsan, hem oradadır hem değildir; hem kendine aittir hem değil.

Yağmur, bir arınma törenine benzemez aslında, çünkü insan yağmurla temizlenmez; sadece kirlerini daha sakinçe taşımaya öğrenir. Dışarıdaki suyla içerideki karmaşa birbirine karıştığında, hayatın gürültüsü bir anlığına susar. O sessizlikte, kim olduğumuzu değil, kim olmadığımızı duyarız. Bir damlanın yeryüzüne inişi, bazen ulaşamadığımız bir yerin yankısıdır.

Kimi günler gök hiç durmadan ağlar. O zaman anlarsın: Yağmur, hüzünden ibaret değildir; bazen umut da iner gökten. Çünkü her sağanak, sonunda bir açıklığa varır. Güneş, sanki hiçbir şey olmamış gibi perdeyi aralar, fakat sen bilirsin: Gökyüzü biraz önce içini dökmüştür ve dünya hâlâ o itirafın kokusunu taşımaktadır.

Her yağmur damlası, gökyüzünün kalbe düşen bir selamıdır. İnsanın yalnızlığıyla en çok anlaşabilen doğa hâlidir o. Gökyüzünün gözyaşlarıyla bizimkilerin arasında görünmez bir akrabalık vardır. İkisi de düştükleri yerde iz bırakır; ikisi de sustuktan sonra daha iyi anlaşılır.

Yağmur bazen bir ağıt, bazen bir dua olur. Biri gökten iner, diğeri insanın içinden yükselir; aynı sessizlikte buluşurlar. Islanan saçlardan süzülen damlanın ağırlığıyla, kalbe düşen bir hatıranın ağırlığı birbirine benzer, ikisi de hafiftir ama izi derindir.

Ve yağmur dinerken, gök hâlâ hafifçe sızlar. Biz de öyle değil miyiz? İçimizdeki fırtına geçse de, geride taşımayı sürdürdüğümüz bir nem kalır, kimse görmez ama her adımda hissederiz.

Yağmur işte budur: Gökten düşen su değil; göğün, insanın kalbine dokunmak için bulduğu en eski, en sessiz yoldur.

.
.